

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 50Cpr/3/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214203618
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Dančová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2014:1214203618.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Ivanou Dančovou v právnej veci navrhovateľa: X. T. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š.Č. XX, D., proti odporcom: 1. SLOVNAFT, a.s., so sídlom Vlčie hrdlo 1, Bratislava, IČO: 31 322 832, 2. VÚRUP, a.s., so sídlom Vlčie hrdlo, P.O.BOX 50, Bratislava, IČO: 35 691 310, zastúpený Advokátskou kanceláriou STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s.r.o., so sídlom Vlčkova 18, Bratislava, o návrhu na povolenie obnovy konania, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi v 2. rade na účet Advokátska kancelária STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s.r.o., so sídlom Vlčkova 18, Bratislava, náhradu trov konania vo výške 251,68 Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd odporcovi v 1. rade náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 06.02.2014, doručeným tunajšiemu súdu dňa 07.02.2014, domáhal podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. povolenia obnovy konania, pôvodne vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 7Cpr/1/2011.

V konaní vedenom pod sp. zn. 7Cpr/1/2011 sa navrhovateľ návrhom na začatie konania domáhal určenie toho, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu v 1. alebo 2. rade z titulu pracovnej zmluvy zo dňa 01.11.1987 trvá. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, č.k. 7Cpr/1/2011 zo dňa 19.11.2012 súd návrh navrhovateľa zamietol. Voči tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Copr 2/2013 zo dňa 28.05.2013 odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa v celom rozsahu potvrdil. V odôvodneniach napadnutých rozsudkom súdy okrem iného poukázali na to, že navrhovateľ nemal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže mal možnosť žalovať priamo na splnenie povinnosti v súlade s právoplatným rozsudkom súdu o určení neplatnosti výpovede. Podľa názoru súdu je pravdepodobné, že po vzniku odporcu v 2. rade sa navrhovateľ stal jeho zamestnancom a dňa 18.06.1998 navrhovateľ s odporcom v 2. rade uzavrel dohodu o skončení pracovného pomeru ku dňu 30.06.1998 a takisto, že pracovná zmluva zo dňa 01.11.1987 bola dojednaná iba na dobu určitú a táto pracovná zmluva skončila uplynutím doby, na ktorú bola dojednaná, teda ku dňu 30.09.1988. Navrhovateľ tieto rozsudky nepovažuje za vecne správne a má za to, že z vykonaného dokazovania súdy vyvodili nesprávne právne závery a zo strany súdov došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu. Navrhovateľ má naliehavý právny záujem na požadovanom určení trvania pracovného pomeru, keďže obaja odporcovia zhodne tvrdia, že pracovný pomer navrhovateľa sa mal skončiť na základe dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 18.06.1998 a teda medzi účastníkmi konania je sporné, či medzi nimi existuje právny vzťah alebo nie. Ohľadne samotnej dohody

o rozviazaní pracovného pomeru navrhovateľ poukázal na to, že z listiny predloženej samotnými odporcami je zrejmé, že rozviazanie pracovného pomeru dohodou je postihnuté vadou, ktorá má za následok nulnosť tohto dvojstranného právneho úkonu. Na tejto dohode totiž absentuje podpis X.. S. K. P., ako príslušného pracovníka konajúceho za organizáciu zamestnávateľa, a preto táto dohoda nikdy nemohla nadobudnúť platnosť. Podpis tohto pracovníka bol na listinu doplnený až s odstupom niekoľkých rokov. V konaní nebolo preukázané, že by k zhode účastníkov ohľadom dohody o rozviazaní pracovného pomeru došlo v jednom časovom období. Súd sa síce k týmto tvrdeniam navrhovateľa vyjadril, pričom ich považoval za neopodstatnené, avšak navrhovateľ má za to, že v tejto časte nesie dôkazné bremeno odporca a nie navrhovateľ. Odporca v 2. rade vznikol v priebehu konania, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C/144/1992. Účastníkom tohto konania bol odporca v 1. rade a nie odporca v 2. rade. Ako vyplývalo aj z výroku právoplatného rozsudku, právny vzťah bol a stále je medzi navrhovateľom a odporcom v 1. rade. Záver súdu 1. stupňa, podľa ktorého je pravdepodobné, že po vzniku odporcu v 2. rade sa navrhovateľ stal zamestnancom u tohto odporcu, sa preto navrhovateľovi javí ako nedostatočné. Táto skutočnosť je dôležitá o to viac, že jedným z dôvodov zamietajúceho rozsudku súdu 1. stupňa je tá skutočnosť, že pracovný pomer navrhovateľa sa mal skončiť dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 18.06.1998 práve s odporcom v 2. rade. Je pravdou, že pracovná zmluva zo dňa 01.11.1987 bola pôvodne dohodnutá na dobu určitú, avšak táto zmluva bola neskôr zmenená na pracovnú zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, a teda išlo o trvanie pracovného pomeru u jedného zamestnávateľa.

Dôvod obnovy konania navrhovateľ vidí v tom, že až z prípisu Krajskej prokuratúry Bratislava č.k. KC 261/13 zo dňa 21.10.2013, doručeného vtedajšiemu právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 30.10.2013, ktoré si navrhovateľ u neho prevzal dňa 15.11.2013, sa navrhovateľ dozvedel, že dôvodom pre zamietnutie návrhu navrhovateľa na súde a dôvodom pre odloženie podnetu navrhovateľa na podanie mimoriadneho dovolania je skutočnosť, že uplatnenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru mal navrhovateľ uplatniť v dvojmesačnej prekluzívnej lehote. Táto lehota však plynie od doručenia rozviazania pracovného pomeru. V doterajších konaniach nebolo preukázané, že by listina - rozviazanie pracovného pomeru dohodou - odpoveď, bola navrhovateľovi doručená. Pokiaľ sa na tejto listine nachádza dátum 18.06.1998, je to dátum oboznámenia sa s obsahom listiny, a nie dátum doručenia tejto listiny navrhovateľovi. Pokiaľ by sa tento dátum aj považoval za dátum doručenia tejto listiny, tak uvedená listina je neúčinný právny úkon, pretože riaditeľ odporcu X.. S. K. na tejto listine nie je podpísaný. Toto považuje navrhovateľ za nový dôkaz, ktorý nemohol použiť v pôvodnom konaní, keďže mu nebol známy výsledok právneho posúdenia jeho návrhu na súde.

Vo svojom vyjadrení k návrhu, ktoré bolo doručené súdu dňa 11.06.2014, odporca v 2. rade uviedol, že v uvedenom prípade nie sú splnené podmienky pre obnovu konania. Údajným dôvodom obnovy konania sú podľa navrhovateľa nové skutočnosti, o ktorých sa mal navrhovateľ dozvedieť až z prípisu Krajskej prokuratúry, č.k. KC 261/13 zo dňa 21.10.2013 a skutočnosť, že navrhovateľ nepovažuje rozsudok súdu 1. stupňa ani rozsudok odvolacieho súdu za vecne správne a má za to, že zo strany súdov došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Odporca v 2. rade však tieto tvrdenia navrhovateľom nepovažuje za dôvody pre povolenie obnovy konania. Dôvody zamietnutia návrhu navrhovateľa na súde prvého stupňa s následným potvrdením na odvolacom súde, rovnako ako dôvody odmietnutia podnetu na podanie mimoriadneho dovolania Generálnou prokuratúrou SR boli a sú navrhovateľovi dobre známe. Odporca v 2. rade vo svojich vyjadreniach (písomných aj ústnych) opakovane v priebehu celého súdneho konania poukazoval na nedostatok naliehavého právneho záujmu a zrejme účelové konanie navrhovateľa s cieľom obísť márne uplynutie dvojmesačnej prekluzívnej lehoty. Odporcovi v 2. rade pritom dal za pravdu aj súd prvého stupňa, ktorý vo svojom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 64 vtom čase účinného Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb.), podľa ktorého mal navrhovateľ možnosť v lehote 2 mesiacov napadnúť na súde neplatnosť skončenia pracovného pomeru dohodou, čo však navrhovateľ neurobil. Pre povolenie obnovy konania musí byť splnená aj druhá zákonná kumulatívna podmienka, v zmysle ktorej je možné predpokladať, že nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré navrhovateľ nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, sú spôsobilé privodiť pre navrhovateľa obnovy konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Neexistencia naliehavého právneho záujmu v dôsledku márneho uplynutia prekluzívnej lehoty však nie je a ani nemôže byť v žiadnom prípade na prospech navrhovateľa. Nie je pravda, že by sa navrhovateľ o márnom uplynutí prekluzívnej lehoty dozvedel až na základe prípisu Generálnej prokuratúry dňa 15.11.2013 a že by mu táto skutočnosť mohla privodiť priaznivejší výsledok v konaní. Navrhovateľ bol v konaní zastúpený svojim právny zástupcom, ktorému bol dňa 30.10.2013 doručený

aj prípis Generálnej prokuratúry. Tvrdenie navrhovateľa, že si tento prípis prevzal od svojho právneho zástupcu až dňa 15.11.2013 je irelevantné, nakoľko v uvedenom prípade treba aplikovať ustanovenie § 49 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého sa písomnosť považuje za doručенú účastníkovi konania už v momente jej doručenia právnomu zástupcovi tohto účastníka. Trojmesačná lehota pre podanie návrhu na obnovu konania podľa ustanovenia § 230 O.s.p. uplynula dňa 30.01.2014, pričom návrh bol navrhovateľom podaný až dňa 07.02.2014. Návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania bol preto podaný oneskorene. Dôvodom pre obnovu konania v zmysle ustanovenia § 228 O.s.p. nie je ani nesprávne právne posúdenie veci, ktoré je dôvodom pre podanie odvolania v zmysle ustanovenia § 205 O.s.p., pričom navrhovateľ v minulosti tento opravný prostriedok už podal a Krajský súd o ňom riadne rozhodol. Na podporu svojho tvrdenia vo veci povolenia obnovy konania navrhovateľ uvádza iba tie skutočnosti, ktoré už boli predmetom právoplatne skončeného pôvodného konania, čím pre ďalšie právne posudzovanie skutočností uvádzaných navrhovateľom vzniká prekážka právoplatne rozsúdenej veci res iudicata. Navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Navrhovateľ v priebehu celého súdneho konania na prvom i na druhom stupni nepreukázal také skutočnosti, ktoré by preukazovali jeho naliehavý právny záujem na určení trvania pracovného pomeru. Súd prvého stupňa, rozhodnutie ktoré bolo potvrdené odvolacím súdom, mal za preukázané, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu v 1. rade, resp. jeho právneho predchodcu, bol založený pracovnou zmluvou uzatvorenou na dobu určitú od 01.11.1987 do 30.06.1988. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy bol pracovný pomer navrhovateľa predĺžený do 30.09.1988, kedy došlo k zániku pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu v 1. rade. Dňa 04.10.1988 uzavrel navrhovateľ pracovnú zmluvu s Výskumným ústavom pre ropu a uhľovodíkové plyny, pričom postupne došlo k transformácii na spoločnosť odporcu v 2. rade. Pracovný pomer navrhovateľa u odporcu v 2. rade, ako právneho nástupcu spoločnosti Výskumný ústav pre ropu a uhľovodíkové plyny, trval až do 30.06.1998, kedy došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru dohodou. Navrhovateľ v súdnom konaní opakovane namietal neplatnosť dohody o rozviazaní pracovného pomeru z dôvodu údajnej absencie podpisu odporcu v 2. rade na dohode. Slabá viditeľnosť podpisu oprávneného zástupcu odporcu v 2. rade na Dohode o rozviazaní pracovného pomeru bola spôsobená vyhotovením fotokópie archívneho dokumentu, čo bolo preukázané aj predložením originálu listiny. Tvrdenia navrhovateľa o doplnení podpisu na dohodu s odstupom viacerých rokov preto odporca v 2. rade odmietol. Žalobou o určení trvania pracovného pomeru sa navrhovateľ pokúšal obísť márne uplynutie prekluzívnej lehoty podľa ustanovenia § 64 v tom čase účinného Zákonníka práce. Odporca v 2. rade mal za to, že v danom prípade nie sú splnené podmienky prípustnosti obnovy konania, a preto žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť.

Podľa vyjadrenia odporcu v 1. rade, ktoré bolo doručené súdu dňa 16.06.2014, pre povolenie návrhu na obnovu konania nie sú splnené zákonom vyžadované podmienky a zároveň bol tento návrh zo strany navrhovateľa podaný oneskorene. Obsah odôvodnenia rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a z nich vyplývajúce skutočnosti boli navrhovateľovi známe. Údajné nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa a odvolacím súdom nie je dôvodom pre obnovu konania, nakoľko dôvody pre obnovu konania sú taxatívne vymedzené v § 228 O.s.p.. Obaja odporcovia v priebehu celého súdneho konania vo svojich písomných podaniach či ústnych prednesoch na pojednávaniach opakovane poukazovali na nedostatok naliehavého právneho záujmu na strane navrhovateľa a zrejme účelové konanie navrhovateľa s cieľom obísť márne uplynutie dvojmesačnej prekluzívnej lehoty na podanie žaloby na určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. S argumentáciou o preklúzii práva na podanie tejto žaloby sa stotožnil aj súd prvého stupňa. Preto nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že sa o týchto skutočnostiach dozvedel až z prípisu Krajskej prokuratúry Bratislava. Odporca v 1. rade mal taktiež za to, že samotné vyznenie o spôsobe vybavenia podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je rozhodnutím, či skutočnosťou, ktorých existenciu uvádza Občiansky súdny poriadok ako materiálny dôvod pre obnovu konania. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania smeruje k podaniu mimoriadneho dovolania, teda iného mimoriadneho opravného prostriedku. Odporca v 1. rade zároveň uviedol, že dohoda o rozviazaní pracovného pomeru bola predmetom preskúmania súdom prvého stupňa aj odvolacieho súdu v konaní sp. zn. 7Cpr/1/2011. Pokiaľ navrhovateľ účelovo tvrdí, že mu táto listina nemala byť doručená, príp. uvádza iné námietky voči tejto listine, mal tieto svoje námietky uviesť v konaní pred súdom prvého stupňa. Navrhovateľ v zastúpení svojim právny zástupcom bol súdom prvého stupňa poučený v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ sa preto o márnom uplynutí prekluzívnej lehoty dozvedel nie na základe prípisu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 15.11.2013, ale podstatne skôr. Pokiaľ navrhovateľ vo svojom návrhu na obnovu konania sám uvádza, že prípis o vybavení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania bol právnomu zástupcovi

navrhovateľa doručený dňa 30.10.2013, je bez právneho významu, že navrhovateľ si fyzicky prevzal túto písomnosť až dňa 15.11.2013. Návrh na povolenie obnovy konania tak bol navrhovateľom podaný oneskorene. Trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 230 O.s.p. uplynula dňa 30.1.2014, pričom návrh bol navrhovateľom podaný až dňa 07.02.2014. Rovnako ani údajné nesprávne právne posúdenie veci nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania. Všetky navrhovateľom uvádzané skutočnosti boli už predmetom právoplatne skončeného pôvodného konania, v ktorom sa sudy vyčerpávajúcím spôsobom vypořádali s argumentačnou líniou navrhovateľa, čo je aj obsahom odôvodnenia oboch rozsudkov. Vzhľadom na uvedené odporca v 1. rade žiadal, aby súd návrh navrhovateľa na obnovu konania zamietol.

Súd nariadil termín pojednávania na deň 04.07.2014, na ktorom navrhovateľ i obaja odporcovia zotrvali na svojich písomných stanoviskách a návrhoch.

Súd vo veci vykonal dokazovanie prednesmi a písomnými vyjadreniami účastníkov konania a oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu sp. zn. 7Cpr/1/2011 a zistil tento skutkový stav veci:

Listom zo dňa 18.06.1998 požiadal navrhovateľ spoločnosť Slovnaft VÚRUP a.s. (teraz VÚRUP a.s. - odporca v 2. rade) o rozviazanie pracovného pomeru dohodou ku dňu 30.06.1998.

Listom, ktorý navrhovateľ podpísal dňa 18.06.1998, Slovnaft VÚRUP a.s. akceptoval návrh na rozviazanie pracovného pomeru dohodou ku dňu 30.06.1998 s tým, že v súlade s kolektívnou zmluvou a zák. č. 195/1991 Zb. mu bude vyplatené odstupné vo výške štvornásobku priemerného mesačného zárobku.

Dňa 10.10.2011 podal navrhovateľ na Okresný súd Bratislava II žalobu o určenie trvania pracovného pomeru a žiadal, aby súd určil, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu v 1. rade alebo u odporcu v 2. rade, na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.11.1987, trvá. Vec bola na tunajšom súde vedená pod sp. zn. 7Cpr/1/2011. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č.k. 7Cpr/1/2011-157 zo dňa 19.11.2012 návrh navrhovateľa zamietol. Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 8CoPr/2/2013-177 zo dňa 28.05.2013 rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 07.08.2013.

Okresný súd Bratislava II sa v rozsudku č.k. 7Cpr/1/2011-157 zo dňa 19.11.2012 zaoberal aj existenciou a skončením pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu v 1. rade, resp. u odporcu v 2. rade. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva: "Medzi účastníkmi bolo sporné, či po tom, čo vznikol odporca v 2. rade, bol navrhovateľ zamestnancom odporcu v 1. rade alebo odporcu v 2. rade. Vzhľadom na listinné dôkazy založené v spise a platnú právnu úpravu sa javí byť pravdepodobné, že po vzniku odporcu v 2. rade sa stal zamestnávateľom navrhovateľa odporca v 2. rade, ako to odporca v 2. rade podrobne popísal vo svojom vyjadrení zo dňa 13.08.2012 (v spise na č. I. 101 a nasl.). Svedčí o tom i tá skutočnosť, že samotný navrhovateľ požiadal listom zo dňa 18.06.1998 odporcu v 2. rade o skončenie pracovného pomeru dohodou, pričom odporca v 2. rade ešte v ten istý deň návrh navrhovateľa akceptoval, o čom svedčí list odporcu v 2. rade podpísaný tak riaditeľom odporcu v 2. rade, ako aj samotným navrhovateľom. Súd mal teda za to, že navrhovateľ a odporca v 2. rade uzatvorili dňa 18.06.1998 dohodu o skončení pracovného pomeru ku dňu 30.06.1998. Navrhovateľ síce v konaní spochybnil platnosť tohto právneho úkonu tvrdiac, že nedošlo k jeho podpisu odporcom v 2. rade resp. že to bolo podpísané dodatočne, toto svoje tvrdenie však ničím nepreukázal. Je síce pravdou, že odporca v 1. rade založil do spisu kópiu tohto listinného dôkazu, z ktorej sa javí, ako keby nebola podpísaná za odporcu v 2. rade (v spise na č. I. 39), avšak pri bližšom skúmaní tejto kópie je možné vidieť veľmi slabý podpis resp. jeho časť presne na tom istom mieste, na ktorom sa nachádza podpis X.. K., riaditeľa odporcu v 2. rade, na kópii tohto listinného dôkazu, ktorú založil do spisu odporca v 2. rade (na č. I.87), na ktorej je už tento podpis dobre viditeľný. Súd mal preto za to, že argument navrhovateľa o nepodpísaní dohody o skončení pracovného pomeru zo strany odporcu v 2. rade je neopodstatnený. Navrhovateľ mal možnosť v súlade s § 64 vtedy účinného ZP v lehote 2 mesiacov napadnúť na súde neplatnosť skončenia pracovného pomeru dohodou, čo však neurobil (aspoň to v konaní netvrdil ani nepreukázal). Vzhľadom na uvedené platí, že pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom v 2. rade (pokiaľ bol v tom čase zamestnávateľom navrhovateľa odporca v 2. rade) skončil platne dohodou." Zároveň prvostupňový súd dospel k záveru, že navrhovateľ nemá naliehavý právny záujem na požadovanom

určení trvania pracovného pomeru ani vo vzťahu k odporcovi v 1. rade, nakoľko určovací žaloba nie je opodstatnená v prípadoch, keď možno žalovať priamo na splnenie povinnosti.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Vo svojom odvolaní zo dňa 10.1.2013, doručeného súdu dňa 11.01.2013, sa navrhovateľ domáhal zmeny rozsudku tak, aby bolo jeho návrhu v celom rozsahu vyhovieť dôvodiť tým, že súd prvého stupňa zo zisteného skutkového stavu a predložených listín vyvodil nesprávny právny záver. Svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení považuje za nepochybný, keďže obaja odporcovia zhodne tvrdia, že jeho pracovný pomer sa mal skončiť na základe dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 18. 06. 1998, a teda medzi účastníkmi konania je sporné, či medzi nimi existuje právny vzťah. Namietal nulitosť rozviazania pracovného pomeru dohodou, keď na dohode predloženej odporcami absentuje podpis X. S. K., a teda je zrejmé, že dohoda nikdy nemohla nadobudnúť platnosť. Súd prvého stupňa preto nemohol vychádzať z listiny, na ktorej s odstupom rokov bol podpísaný príslušným pracovníkom konajúceho za organizáciu zamestnávateľa doplnený. Podľa neho v konaní nebolo preukázané, že by k zhode účastníkov ohľadom dohody o rozviazaní pracovného pomeru prišlo v jednom časovom období.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 8CoPr/2/2013-177 zo dňa 28.5.2013 rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil. Vo svojom rozhodnutí uviedol: "Navrhovateľ vo svojom odvolaní už len zopakoval svoje argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vypořiadal s tým, prečo na ne neprihliadol, a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie, z hľadiska ním uplatňovaného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, z ktorého potom vychádzalo aj jeho právne posúdenie veci."

Podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Podľa § 228 ods. 3 O.s.p. návrh na obnovu konania má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) obsahovať označenie rozsudku, proti ktorému smeruje, dôvod obnovy, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že návrh je podaný včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť návrhu preukázať, ako aj to, čoho sa navrhovateľ domáha.

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 232 ods. 1, 2 O.s.p. návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni. Pre konanie o obnove platia primerane ustanovenia o konaní v prvom stupni.

Podľa § 234 ods. 1, 2 O.s.p., návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí. Ak súd zamietá návrh na obnovu konania preto, že nie je prípustný, alebo preto, že ho podal niekto, kto naň nebol oprávnený, alebo preto, že je zrejme oneskorený, nemusí nariaďovať pojednávanie.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p., odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté

- dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 49 ods. 1 prvá veta O.s.p., ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi.

V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že návrhu navrhovateľa na povolenie obnovy konania nie je možné vyhovieť.

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu, a to len z dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v ustanovení § 228 ods. 1 O.s.p. Obnova konania nie je prípustná ani proti rozsudkom, ktorých zrušenie alebo zmenu možno dosiahnuť inak, napr. podaním odvolania alebo dovolania. Základným dôvodom pre obnovu konania je existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré účastník bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, za súčasného splnenia podmienky, že tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy môžu privodiť pre účastníka priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Navrhovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania zdôvodnil jednak tým, že rozsudky Okresného súdu Bratislava II aj Krajského súdu v Bratislave vydané v konaní, vedenom na súde pod sp. zn. 7Cpr/1/2011, nepovažuje za vecne správne, nakoľko tieto súdy vyvodili nesprávne právne závery a zo strany súdov tak došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Ďalej navrhovateľ poukázal aj na naliehavosť právneho záujmu na určení trvania pracovného pomeru, nulitosť právneho úkonu - dohody o rozviazaní pracovného pomeru zo dňa 18.06.1998 z dôvodu chýbajúceho podpisu zástupcu odporcu v 2. rade a doplnenia tohto podpisu až s odstupom viacerých rokov, či trvanie pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu v 1 rade aj s poukazom na priebeh konania, vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C/144/1992.

Nahliadnutím do pripojeného spisu sp. zn. 7Cpr/1/2011 a v ňom založeného odvolania navrhovateľa zo dňa 10.01.2013 voči rozsudku súdu 7Cpr/1/2011-157 zo dňa 19.11.2012, súd zistil, že v tomto rozsahu je návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania totožný s odvolaním navrhovateľa. O odvolaní navrhovateľa už bolo právoplatne rozhodnuté, a to rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 8CoPr/2/2013-177 zo dňa 28.05.2013. Tak prvostupňový, ako aj odvolací súd sa v pôvodnom konaní náležite venovali otázke trvania pracovného pomeru navrhovateľa, vykonali potrebné dokazovanie, na základe ktorého vyvodili skutkové aj právne závery, pričom tieto aj podrobne zdôvodnili vo svojich rozhodnutiach. Pokiaľ navrhovateľ uvádza ako dôvod povolenia obnovy konania nesprávne právne posúdenie jeho veci, toto nie je jedným z taxatívne stanovených dôvodov povolenia obnovy konania, ale ide o jeden z dôvodov na podanie odvolania. Navrhovateľ odvolanie, ako riadny opravný prostriedok proti rozsudku, podal a bolo o ňom právoplatne rozhodnuté.

Dôvod, ktorý navrhovateľ v návrhu na povolenie obnovy konania doplnil ako nový dôkaz odôvodňujúci povolenie obnovy konania, bola skutočnosť, že až z prípisu Krajskej prokuratúry Bratislava č.k. KC 261/13 zo dňa 21.10.2013, doručeného vtedajšiemu právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 30.10.2013, ktoré si navrhovateľ u neho prevzal až dňa 15.11.2013, sa navrhovateľ dozvedel, že dôvodom pre zamietnutie návrhu navrhovateľa na súde a dôvodom pre odloženie podnetu navrhovateľa na podanie mimoriadneho dovolania je skutočnosť, že uplatnenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru mal navrhovateľ uplatniť v dvojmesačnej prekluzívnej lehote. Táto lehota plynie od doručenia rozviazania pracovného pomeru. Toto považoval navrhovateľ za nový dôkaz, ktorý nemohol použiť v pôvodnom konaní, keďže mu nebol známy výsledok právneho posúdenia jeho návrhu na súde.

Z obsahu spisu sp. zn. 7Cpr/1/2011 mal súd preukázané, že navrhovateľ bol v tomto konaní zastúpení svojim právnym zástupcom - advokátom JUDr. Jurajom Hadrbulcom, ktorému udelil plnomocenstvo pre celé konanie. Sám navrhovateľ bol účastný pojednávaní vytyčených v danej veci a bol aj oboznámený s vyjadreniami odporcov (písomnými, resp. ústnymi). Vzhľadom na uvedené mal navrhovateľ vedomosť, ako súd právne posúdil jeho nárok a z akého dôvodu došlo k zamietnutiu jeho návrhu v konaní

sp. zn. 7Cpr/1/2011. Preto súd tvrdenie navrhovateľa, že sa o týchto skutočnostiach dozvedel až z prípisu Krajskej prokuratúry Bratislava, nepovažuje za pravdivé. Navyše samotné vyrozumenie Krajskej prokuratúry Bratislava o spôsobe vybavenia podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je rozhodnutím, či skutočnosťou, ktorých existencia by bola dôvodom na povolenie obnovy konania. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania smeruje k podaniu mimoriadneho dovolania, teda iného mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle Občianskeho súdneho poriadku. Keďže navrhovateľ mal právneho zástupcu pre celé konanie, rozsudok tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu boli s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 1 O.s.p. doručované len advokátovi. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8CoPr/2/2013-177 zo dňa 28.5.2013, si právny zástupca navrhovateľa prevzal dňa 16.7.2013. Po doručení všetkým účastníkom nadobudol rozsudok právoplatnosť dňa 7.8.2013.

Rovnako bol právnenému zástupcovi navrhovateľa doručený aj prípis Krajskej prokuratúry Bratislava, ktorý si tento, podľa vyjadrenia samotného navrhovateľa v návrhu na povolenie obnovy konania, prevzal dňa 30.10.2013. Skutočnosť, že navrhovateľ si túto písomnosť fyzicky prevzal od svojho právneho zástupcu až dňa 15.11.2013, je bez právneho významu.

Návrh na obnovu konania treba v zmysle § 230 O.s.p. podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Subjektívna trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania tak uplynula dňa 30.01.2014, pričom návrh bol navrhovateľom podaný na súde až dňa 07.02.2014. Návrh na povolenie obnovy konania tak bol navrhovateľom podaný oneskorene.

Súd preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.. Odporcovia mali vo veci plný úspech, preto by im prináležala plná náhrada trov voči procesne neúspešnému navrhovateľovi.

Nakoľko odporca v 1. rade si náhradu trov neuplatnil, súd mu náhradu trov konania voči navrhovateľovi nepriznal.

Odporcovi v 2. rade súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia v konaní v celkovej výške 251,68 Eur. Trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu za 3 úkony právnej služby s prislúchajúcim režijným paušálom, zvýšené 20% DPH, podľa § 11 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a), d), g), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že tarifná odmena za úkon právnej služby bola určená ako jedna trinástina výpočtového základu platného pre rok 2014, nakoľko nie je možné vyjadriť hodnotu vymáhaného práva v peniazoch. Súd tak priznal odmenu za tieto úkony právnej služby, vykonané v roku 2014 - 1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2. písomné podanie na súd - vyjadrenie k návrhu na povolenie obnovy konania, 3. účasť na pojednávaní dňa 4.7.2014 - tarifa za 1 úkon á 61,87 Eur x 3 = 185,61 Eur, režijný paušál 3 x 8,04 € = 24,12 Eur, všetko zvýšené o 20 % DPH, t.j. spolu 251,68 Eur.

V súlade s § 149 ods. 1 O.s.p. je navrhovateľ povinný zaplatiť náhradu trov konania odporcu v 2. rade do rúk jeho právneho zástupcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods. 1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (§ 251 ods. 1 veta prvá O. s. p.).